

MISLI

Leto II.
25. januar 1953.

THOUGHTS

št. 1

PRINTED AND PUBLISHED (EDITOR) BY : REV. BENO KOREC, 45 Victoria Str.
WAVERLEY - N.S.W.

NOVO LETO . NOVI SKLEPI

Bilo je nekako pred dobrim letom, ko je bila odločena usoda slovenskemu časopisu v Avstraliji. Potreba izseljencev, želja skupnosti in požrtvovalnost vseh in posameznikov, je omogočila izdajanje slovenskega lista.

Po enoletnem delu, dopisovanju in medsebojnem spoznavanju, se mi zdi ne samo umesno, marveč naravno, da naredimo korak dalje - da si postavimo svoj kulturni dom - Slovenski dom; pod čigar streho se bomo lahko zbirali in se razvijali v naši tisočletni kulturi in narodnostni rasti. Morda se vam zdi ta misel preveč visokoleteča, morda celo drzna. Pa le brez strahu. Tudi ob nastanku MISLI so mnogi iz malodusja oznanjali konec pred rojstvom. Pa so se zmotili. V naši emigraciji je še dovolj duhovnih sil, ki nas bodo lahko pri vedle tudi do tega cilja. Naši dedje in očetje so postavljali prosvetne in narodne domove pod vse večjimi težavami, kot obkrožajo nas. In so uspeli! Zakaj ne bi uspeli tudi mi, posebno če se želimo res krepko vroke in prav vsi z vso vnemo sodelujemo. Dovolj nas je za postavitev treh domov, pa ne bi zmogli enega! Postavimo si vsaj eno skupno streho. Naj ne bo med nami človeka, ki bi ostal pri tem skupnem naporu malodusen. Gotovo ne živi ničče v izobilju, a propričan sem, da bo vsak Slovenec z veseljem in ponosom žrtvoval vsaj nekaj v ta prepotrebni in prekoristni namen.

Totimo, da nimamo narodnih voditeljev. Obnovimo naše kulturne in prosvetne domove, zberimo se pod skupnim krovom in delajmo, pa bomo z božjo pomočjo dobili tudi dovolj dobrih

voditeljev. Pustimo strankarsko nestrpnost pri miru. Slovenska kultura, naša prosveta in domovina so tako jasni pojmi, da ob njih ni treba strank. Treba je le mnogo ljudi bezni in požrtvovalnosti. In žrtvati moramo vsi, če hočemo uspeti.

Slovenski kulturni dom v Avstraliji naj ne bo samo naš cilj, porojen v navdušenju novoletnih veselic; naj bo naš trden sklep, ki ga bomo tudi dosledno izpolnili.

V domovini smo darovali "kulturni dinar" za rešitev meje, darujmo se danes za ohranitev bogastva, ki smo ga prinesli iz domovine.

Gorazd:

VARNA POT

Velike in lepe ceste je vsakdo vesel. Razni napisni no povedo le kje se kdo nahaja, ampak tudi opozarjajo na nevarnosti, ki mu prete, če opozoril ne upošteva. Užitek je voziti po takih cesti. Nesreča, ki so zgodde, so največ posledica nepredvidnosti, brezobzirnosti in pa kršitve prometnih zakonov, ki so dani za varno vožnjo.

Vse drugačne pa so podeželske ceste. Navadno se poznajo le kolesnice. Take ceste so razrvane, človeka pretresa, da je joj, želi si, da bi bil čimprejo na cilju, ali pa da bi prisel na boljšo pot. V času suš se človek nabere prahu, da bi ga lahko strgal z lopato, ko pa pade le nekaj dožja, so polne blata, ki je kot malta. (Dalje na strani 7.).

MISLI

Leto II.
25. januar 1953.

THOUGHTS

št. 1

PRINTED AND PUBLISHED (EDITOR) BY : REV. BENO KOREC , 45 Victoria Str.
WAVERLEY - N.S.W.

NOVO LETO . . . NOVI SKLEPI

Bilo je nekako pred dobrim letom, ko je bila odločena usoda slovenskemu časopisu v Avstraliji. Potreba izseljencev, želja skupnosti in požrtvovalnost vseh in posameznikov, je omogočila izdajanje slovenskega lista.

Po enoletnem delu, dopisovanju in medsebojnem spoznavanju, se mi zdi ne samo umesno, marveč naravno, da naredimo korak dalje - da si postavimo svoj kulturni dom - Slovenski dom; pod čigar streho se bomo lahko zbirali in se razvijali v naši tisočletni kulturi in narodnostni rasti. Morda se vam zdi ta misel preveč visokoleteča, morda celo drzna. Pa le brez strahu. Tudi ob nastanku MISLI so mnogi iz malodusja oznanjali konec pred rojstvom. Pa so se zmotili. V naši emigraciji je še dovolj duhovnih sil, ki nas bodo lahko pri vedle tudi do tega cilja. Naši dedje in očetje so postavljali prosvetne in narodne domove pod vse več jimi težavami, kot obkrožajo nas. In so uspeli! Zakaj ne bi uspeli tudi mi, posebno če sezemo res krepko vroke in prav vsi z vso vnemo sodelujemo. Dovolj nas je za postavitev treh domov, pa ne bi zmogli enega! Postavimo si vsaj eno skupno streho. Naj ne bo med nami človeka, ki bi ostal pri tem skupnem naporu malodusen. Gotovo ne živi ničče v izobilju, a prepričan sem, da bo vsak Slovenec z veseljem in ponosom žrtvoval vsaj nekaj v ta prepotrebni in prekoristni namen.

Tožimo, da nimamo narodnih voditeljev. Obnovimo naše kulturne in prosvetne domove, zberimo se pod skupnim krovom in delajmo, pa bomo z božjo pomočjo dobili tudi dovolj dobroih

voditeljev. Pustimo strankarsko nestrpnost pri miru. Slovenska kultura, naša prosveta in domovina so tako jasni pojmi, da ob njih ni treba strank. Treba je le mnogo ljudi bezni in požrtvovalnosti. In žrtvati moramo vsi, če hočemo uspeti.

Slovenski kulturni dom v Avstraliji naj ne bo samo naš cilj, porojen v navdušenju novoletnih veselic; naj bo naš trden sklep, ki ga bomo tudi dosledno izpolnili.

V domovini smo darovali "kulturni dinar" za rešitev meje, darujmo se danes za ohranitev bogastva, ki smo ga prinesli iz domovine.

Gorazd!

VARNA POT

Velike in lepe ceste je vsakdo vesel. Razni napisni ne povedo le kje se kdo nahaja, ampak tudi opozarjajo na nevarnosti, ki mu prete, če opozoril ne upošteva. Užitek je voziti po taki cesti. Nesreča, ki se zgode, so največ posledica nepredvidnosti, brezobzirnosti in pa kršitve prometnih zakonov, ki so dani za varno vožnjo.

Vse drugačne pa so podeželske ceste. Navadno se poznajo le kolesnice. Tako ceste so razrvane, človeka pretresa, da je joj, želi si, da bi bil čimprejo na cilju, ali pa da bi prisol na boljšo pot. V času suše se človek nabere prahu, da bi ga lahko strgal z lopato, ko pa pade le nekaj dožja, so polne blata, ki je kot malta. (Dalje na strani 7.).

.....Z E M L J A.....

Potočnikov Ivan, ki je bil za tolmača in je sedel spredaj, se je po angleško zgovarjal z agentom, ki je vodil avto čez most na drugo stran mesta. Sem pa tja je ujela kako besedo, tako, da je vedela, da se razgovarjata o njej. Pa ji ni bilo dosti do prisluškovanja; preveč je imela v glavi lastnih misli. In petletni Jožek, ki se je prvič v življenju peljal z avtomobilom in se kar ni mogel nagledati mesta, jo je stalno motil z vzklikami začudenja in presenečenja.

Komaj pol leta je bilo od Marijine smrti in kako se je vse spremenilo. Dela je bilo malo manj takrat in ko so jo odpustili iz tovarne vreč, ki je Marija prigovarjala naj si ne išče novega dela. In ko je še Matija dejal, da je res že čas, da se malo spočije in pazi na Joška, se je dala pregovoriti in je ostala doma. Pa bo plačevala kot do sedaj £2 tedensko za hrano in stanovanje. Saj si je nekaj prihranila. Kako lepo je bilo po vseh teh letih brezdomstva po taboriščih imeti spet lastno stanovanje in paziti na vnuka, ki je bil zdrav in močan, brez morečih spominov na nesteta begunska taborišča, na izgubljeno domačijo, na pomanjkanje in tisto morečo brezupnost, ki se poloti človeku, ko ločlost prepusten drugim. Kar pomladila se je, ko ga je gledala, kako se razvija - zdrav naslednik zdravega reda. Ko bi le toliko angleških besed ne nosil domov. Pa včasih je bila na skrivnem kar ponosna, da je tako odprte glave in da govorí v družini najbolje angleško. In marsikaj se je od njega naučila. Nekako sramovala se je vprašati drugega, kako se ta ali ona roč imenuje, ali pred vnurom se ni nič sramovala.

In potem je prišla nesreča. Marijo je povozil avto, ko se je vrečala od postaje cestne železnice domov. Cesta je tam precej zapuščena in ničče ni videl, kako se je to zgodilo. Ko jo je neki avtomobilist našel kloččo ob cestnem robu, je bila že mrtva. Policija je sicer poizvedovala, pa brez uspeha.

In Matija je pričel piti. Že hujše kot po vojski v taborišču v Italiji. In je zapil vso plato in še ves denar, ki sta ga bila z Marijo prihranila. Pa da je šel tisti dan piti, ko so mu v tovarni rekli, da ga več ne potrebujejo, ker ni vot zanesljiv delavec.....

Saj ga je končno razumela. Pil je iz obupa, ko je umrla Marija, to so pravi, ko bil bi pil le nekaj dni. Kako je bil vesel ko so se vkrcali na ladjo za Avstralijo. Da ne bo vot pil in da bo hranil denar za zemljo, je bil njegov sklep. Zopet bi rad oral na svojem... Le dve leti dela pod kontraktom za državo, potem pa prostanek svojega življenja zase. Pa kaj mu jo mar dveh let, ko pa ve, da je potem svoboden!

Toda, ko sta minili dve leti, se je Matija ohladil. Počakajmo še malo, je dejal. Če kupimo sedaj, z donarjem, ki ga imamo, bomo dobili le kako majhno kmetijo, na kateri ne bomo mogli ne živeti ne umreti. V tovarni se kar dobro zasluzi in čez nekaj let nila dve leti, kolikor je slo.

Če se vzame, je imel po eni strani kar prav - ampak njoj to ni bilo posebno všeč. Mosto in tovarna - človek ju mora poznati z maloga, če ne to uničita in izmogzata. Pa ni mogla nič reči, ker je Matija pridno delal in ni zapravljal. In tudi pokazala mu ni svojih skritih želja. Saj je ne bi razumel, če bi mu rekla, da ji je težko pri srcu. In kako bi mu tudi povedala? -- Zdaj ve. Stiri meseca je dobil. Zaradi noža. Pa je bil le žopni pipe, kot ga ima pri nas doma vsak paglavec. Matija ga je uporabil za rezanje kruha v tovarni. Čudna dežela. Onega, ki je Matijo prvi udaril s pestjo po glavi, so obsodili le na dva meseca; Matija pa, ki je samo branil sobe, na stiri. Zaradi noža so rekli in pa ker je izzival. Monda jo pričel prekliniti to deželo. V pijanosti je dolžil vso deželo umora njegove ženo. Toga najbrže nobi bil storil, če bi bili morilca dobili, a ker ga niso..., in še zaradi dela, ki ga je izgubil. A temu jo bil sam kriv. Zakaj niso že lani kupili zomljo? Marija bi bila gotovo še živa in tudi on ne bil takoj dalč zaredel...

Pa jo bodo imeli - zemljo. Ni ona zastonj dolala in hrvatarni se kar dobro zasluzi in čez nekaj let nila dve leti, kolikor je slo.

25. januar 1953.

"M I S L I"

Loto II. Stovilka 1.

.....
Stran 3.

Zo drugi dan, potem ko so Matijo ob sodili, je šla k Potočnikovemu in mu vse razložila. Ivan je že Markovim onkrat pomagal, ko so kupili zemljo. In angleško zna dobro. Toliko in toliko ima prihranjenega. Če bi šlo tako, kot z Markovimi, da bi dali tretjino v denarju takoj, ostalo pa v obrokih. Ivan je malo pomislil. Pa ni dosti, in kaj posebnega ne bo za ta denar, je dejal Bolje, če malo počaka. Bo govoril z agentom, ki je prodal Markovim. Kmalu se je prismojal nazaj: "Imate srečo", je rekel. Prav nekaj za njo, da ima agent. Malo posestvo, ne predaleč od mesta. Lastniku jo pred meseci umrla žena in hoče prodati ter se preseliti drugam. Jutri ob enajstih naj pride k njemu. Bodo sli z agontom pogledat.

Avto je zavozil na rob cesto in obstal. "This is Ryde" je dejal agent. To je občina, v kateri posestvo leži. Zavili so z glavne ceste in se peljali mimo manjših posestev. Večinoma so imeli 1 judje na njih zelenjavo in kokosi. Potem so zavili na levo in obstali pred majhno leseno hišo. Iz hiše je prišel starejši mož in jih pozdravil. "This is Mrs. Macek, who wants to see your property" je dejal agent. Mož je pokimal, nekaj zamrimal v pozdrav in jih peljal v hišo. Saj ni bila tako majhna, kot je izgledala. Eve sobi, kuhinja, jedilnica, kopalnica. Nekaj po hištva, da bo vzel s seboj, je dejal, drugo pa ostane. Ivan je pridno tolmačil in razlagal. Za hišo so ležale nji ve s paradižniki in salato. To se je najbolj izplača, je dejal mož. Pa ga je samo na pol poslušala. Zemlja je bila tu, zemlja, cilj vseh teh dolgih let v tujini; lastna zemlja, njena, Matijeva, Joškova. Sedaj bodo končno na varnem; tu se jim ne bo moglo nič zgoditi. V miru bodo živelni in čakali, da bodo lahko sli domov. Zemlja, lastna zemlja. Ne da bi se zavedla, je krenila proti njivam. Ivan in agent sta ostala pred hišo. Jožek pa je že nekam izginil. Le lastnik je prisel za njo.

"Hočete videti zemljo", jo je vprišal v angleščini. In ga je razumela. Ne samo videti; čutiti jo hoče, vzeti v roke, da bo vedela, da je res, da ne sanja. Prišla sta do prve njive. Počepnila je in zgrabila prgišče prsti. Ni bila tako mastna in črna, kot doma. Bolj rdečasta je in peščena. Pa kaj zato? Ona že ve, kaj je potrebno. Mast nega gneggja in skrbne nege, pa bo vse dobro. Zemlja ne da nič zastonj. Trda je toda pravična. Če ne štedis truda in znoja, ti povrne obilo. Da ti pridelke, da ti mir, vero v bodočnost in srčno zadovoljstvo. Posestvo je končno malo,

a dela bo veliko. Bogastva v denarju najbrže ne bo, bo pa v drugih rečeh. Vrnila se je k hiši in prosila Ivana naj pove agentu, da je zadovoljna in pripravljena kupiti. Segla je v nedrje in izvlekla svileno ruto, v kateri je imela težko prihranjen denar. V zadregi ga je pomolila agentu. Agent je samo zmajal z glavo. Obrnil se je k Ivanu in mu dejal, da lahko gredo takoj v mesto in naredi pogodb. Jutri se že lahko selijo.

Vožnja v mesto je bila kratka in je prošla kakor v sanjah. Ona, Marjeta Mačkova iz Loga, potdeset let kmatica, osem let begunka, brezdomka, brez cilja in bodočnosti, je postala lastnica zemlje. Na drugem koncu sveta, v tuji deželi, s snaho v grobu in sinom v zaporu, pa vkljub temu jo ima, z lastnimi rokami prisluženo in od ust utrgano; toda ima jo !!! Hvala Bogu! Se onkrat ji je bilo dano, da je oskrbela dom svoji družini, lasten dom, kot so ga imeli nekot. Kaj zato, če tujina gleda preko plota; pri njih doma bo pri Mačkovih z Loga, pa študi pod pločevinasto streho.

Pogodba je bila hitro napisana. Od stela je denar namizo. Nekaj ji ga bo še ostalo, da bo za prvo silo. In Matija bo kmalu doma. Agent ji je dal v roke pero. Z okorno roko je napisala Marjeta Maček. Težko breme ji je padlo s srca in skoro so jo oblike spaze. V tem trenutku je razumela, da je s tem podpisom zaključila poglavje begunstva in brezdomstva in obenem podpisala zavczo, da jih tujina ne bo uklonila in strla in da se bodo, ko bo čas dopolnjen vrnili zdravi domov - zdrav rod na zdravzemljo.

M.S.

S R C E   S I R O T A

*****
Osamelo, zapuščeno
Dete tu stoji mlado,
Čelo tožno in meglemo,
In mokro mu je oko.

Mati mrtva, mrtev oče,
Bratov nima ne sestra;
Brez domu po svetu joče,
A kedo mu streho da?

Ta sirota osamela
Ti nesrečno si srce;
Za-to nima zemlja celo
Erata ne in ne sestre.

Saj tvoj dom ni tu na svoti,
Ti tam gori si doma;
Tebe nečo svet umeti,
Ti ne moreš pa sveta!

S. Gregorečić.

25. januar 1953.

"M I S L I"

Leto II. Stevilka 1.

Stran 4.

YUGOSLAVIA IS FORMED LIKE A JIGSAW PUZZLE FROM ANCIENT PROVINCES. THE LOVELIEST OF THEM ALL IS SLOVENIA, A MOUNTAIN LAND, TYROLEAN IN ITS CHARACTER AND IN ITS ATMOSPHERE; HOMELAND OF A VERY PLEASANT PEOPLE, WHO HAVE BEEN ACCUSTOMED TO A BETTER LIFE THAN CROATS AND SERBS : THEIR HOUSES ARE MORE SUBSTANTIAL - THE GROUND FLOOR USUALLY OF STONE, THE SECOND OF WOOD; AS A SIGN OF PROSPERITY, THE HOUSE CARRIES A BALCONY ; MORE IMPORTANT, IT IS CLEAN AND WELL KEPT.

The Croats and Serbs may be blood brothers: the Slovenes are more distant relatives. Their language, though Slav in origin, differs from Serbo-Croat. In religion and culture they are akin to the Croats: in education they are advanced - their illiteracy rate is only 0,5 per cent, which would be remarkable in any mountainous country. I counted seven excellent bookshops in Ljubljana, the Slovene capital. The publication of books in Slovenia is proportionately the highest in the world. Religion has a great influence upon the masses of the people: every mountain path has its shrines, and the Corpus Christi processions are unrivalled in South-eastern Europe.

But for the language, you might easily imagine ourself in Austria. In the eighth century the Slovenes - of the same original Slav stock as the Serbs and Croats were resisting invaders and invited Bavarian chiefs to aid them. As usual, the allies stayed on, and eventually became masters of the little mountain province: later it passed under Austrian rule.

Thushere is no record of Balkan cruelty and continuous warfare: Slovenia was civilized land while the other Balkan regions lived under Turkish night. The Slovenes collaborated with Austrians - the sensible thing to do in thei circumstances - and many of them attained high rank in the Imperial service. Yet the people always resisted Germanization and remained Slovenes. This characteristic has annoyed the Germans: the Slovenes are perfect reply to arguments of massification. A race of only one and a half million people, they have resisted the bribes and threats, and emphatically retain their own language and culture.

Again it was Napoleon's scheme for a revived Illyria which first aroused the national spirit of the Slovenes - especially as the capital of the new state was to be Ljubljana. Thereafter the record follows closely that of Croatia, and by 1914 the mind of Slovenia was ripe for Yugoslav Federation. The Slovenes were never actively involved in the quarrel which was to split Croats and Serbs. They were the most exposed to German and Italian pressure of all the Yugoslav peoples, and realized that th eir freedom depended upon Yugoslav unity.

In the world war II Slovenia was divided into two portions, the northern half absorbed into Greater Germany, the southern seized by Italy. The Slovenes bitterly resented their fate, and from this lovely mountain region have come continuous stories of sabotage and rebellion, with a consequent reign of terror, massacre and deportation.

In the first six month of the new regime over 150.000 Slovenes had been herded out of ~~the~~ their province into rump Yugoslavia, already devastated and half starving. An intense policy of denationalization has been followed in both parts of the unhappy mountain province. The use of Slovene language has been proclaimed a crime. The German admission has been brutally frank: Northern Slovenia is German land and always will be. Hence the necessity to expel its inhabitants and re-settle the country with Germans. ("Balkan Background" ~~XXXXXX~~ By Bernard Newman ~~XXXXXX~~)

ENGLISH LESSONS ARE FREE :

Free lessons in English are available to all people who have come to live in Australia and cannot speak the language.

If you have relatives or friends who need help to learn English, you can assist them by telling them that they can have free lessons:

CLASSES are held in any place where there are six or more people to form a class. There are two classes a week, generally held at night, lasting for two hours each. A free textbook is supplied. Attendance at classes is the quickest way to learn the language.

Izrabite ves prosti čas v učenje angleščine, ki vam je v Avstraliji nujno potrebna !!!

25. januar 1953.

"M I S L I"

Leto II. Stevilka 1.

Stran 5.

CORRESPONDENCE LESSONS If you live in a place where no class is held, and where there are not enough people to form one, you can have lessons sent to you by post. These are called correspondence lessons. The pupil sends his work to a teacher who corrects it and returns it to the pupil. This is not as quick a way of learning English as going to a class, and you should ask for correspondence lessons unless you cannot attend a class.

RADIO LESSONS Lessons on the Radio are broadcast each Saturday and Sunday over the Australian Broadcasting Commission stations all over Australia. These lessons will help you to learn to speak English. Booklets are sent out each month, and you may have them sent to you even if you are also learning English at a class or by correspondence. They will not cost you anything.

If you would like to know more about how you can learn English free of charge, and would like to enrol for tuition, please write to the Education Department in your State, whose full address is shown below:

NEW SOUTH WALES:

The Officer in Charge,
Education Department,
University Branch Office,
University Grounds,
SYDNEY. N.S.W. Phone MW 2911.

VICTORIA :

The Officer in Charge,
Migrant Education Section,
University Grounds,
Carlton, N. 3.
MELBOURNE. Phone FJ 1527.

QUEENSLAND :

The Officer in Charge,
Migrant Education Section,
Department of Public Instruction,
Box 1309R, G.P.O.
BRIISBANE. Phone J1904.

SOUTH AUSTRALIA:

The Officer in Charge,
Migrant Education Section,
Education Department,
G.P.O.
ADELAIDE. Phone LA2401.

WESTERN AUSTRALIA:

The Superintendent,
Migrant Education Section,
Education Department,
P.O. NEDLANDS. Phone 2982.

TASMANIA :

Director of Education,
Box 664 E,
G.P.O.
HOBART. Phone 7231.

Radio - Lesson 6, Saturday, 7th February, 1953.

MARY: UMMM! This chocolate is good: These chocolates are good...That chocolate is good. Those chocolates are good.

PAUL: Oh dear, English is hard!

MARY: No, not very hard...

JOHN: Hullo! - chocolates!

MARY: Yes, they are from Paul.

JOHN: Good old Paul. Thanks, Mary - these chocolates are good.

;;;;;

This letter is not for Mary.

But these letters are for Mary.

That letter is not for John.

But those letters are for John.

Lesson 7, Saturday, 14th February, 1953.

What is Paul doing?

He is working.

Is he working hard?

Yes, he's working very hard.

Is he learning English?

No, he's chopping wood.

Is John smoking a cigarette?

No, he's working.

Is Mary making coffee?

No, she's pouring the coffee into the cups.

Where are they now?

They're at a football match.

25. januar 1953.

"M I S L I"

Leto II. Stevilka 1.

Stran 6.

PEPELНИЦА

Uporabo pepela pri verskih obredih zasledimo že v starih verstvih. Nje gova uporaba je pomenila ponizanje in žalost. Navado je prevzela po tem tudi Cerkev v prvih stoletjih, kakor tudi v srednjem veku. Njegova zunanja uporaba je bila znak notranje po kore.

Ta uporaba pepela je bila vedno to likega pomena v življenju vernikov, da je postala celo predmet pesnika ve domisljije. Se danes me provzame, ko berem Gregorčičeve : V pepelnici noti. Tako s prvo kitico prekine veselje pustnega dne in opozori človeka, da se je začel dan resnobe zbranosti in pokore. "Polnočni zvon z visokih lin odklenkal je, potihnil glas je vijolin, strunar odbrenkal je."

Gospod je poklical preroka Jona in mu rekel: Vstani in pojdi v veliko mesto Ninive in oznanjaj v njem, kar ti bom naredil. Jona je vstal in šel v Ninive, kakor mu je rekel Gospod. Mesto je bilo tako veliko kot za tri dni hoda.

Ko je Jona vstopil v mesto in ga prehodil kolikor je za en dan hoda, je začel na ves glas klicati: Že štirideset dni in Bog bo Ninive uničil.

Mestani so verovali v Boga in so proglašili post. Oblekli so se v ravnata oblačila vsi brez razlike, od največjega do najnavadnejšega.

Glas o božji napovedi je prišel tudi na kraljeva ušesa. Stopil je s prestola, vrzel raz sebe kraljevska oblačila in oblekel ravnato obleko ter sedel na pepel. Obenem je raz glasil vsemu mestu Ninive, kar je veljalo zanj, za vse prvake mesta in vse ljudstvo: Ničče, ne človek, ne žival, ne vol, ne ovca, naj ne okusi ničesar, niti piyejo vode. Ljudje in živali naj se oblečejo v ravnatno obleko ter naj klicejo h Gospodu iz vse duše; obrnejo naj se od zlega in hudobije, ki se jih mora drži.

Kdo more reči, da se Bog ne obrne in pozabi in se bo obrnil od svoje hude jeze in ne bomo poginili.

Bog je videl njihova dela, da so se obrnili od zlega, se milostno ozrl nanje in jim prizanesel. Ni jim storil hudega, četudi je obljudil, zaradi njihove spreobrnitve.

V pepelnici noti

Polnočni zvon z visokih lin
Krepko zaklenkal je!
Potihnil glas je vijolin,
Strunar odbrenkal je!

Plesišča in gledišča se
Povsod zapirajo,
V odprta pa svetišča se
Zemljani zbirajo.

Glej, božji hram tam sred poljan
Dviguje se v nebo,
Oj božji hram tako prostran
In pa krasan tako!

Kot reke v morje vanj nocoj
Krdela silna vro
Svetišče plno je takoj -
In duri se zapro.

In stopil sem pred žrtvenik,
Kot bi duhovnik bil,
Pepel iz oljčnih je mladik,
Nanj del cerkovnik bil.

Pepela zdaj na teme sem
Najprvo sebi vsul,
Vtopil se v misli neme sem,
Le Bog je sam jih cul.

Pozval nato krdela sem,
In prišla so hrumeč,
Zaznamoval jim čela sem
Preteč in pa svareč:

"Oj gresniki maziljeni,
Proč krono in škrlat,
Saj boste vsi prisiljeni
Vkloniti smrtni vrat.

Prešel še mnog, še mnog je trop,
Mar bo se kak otel?
Ne! Vsem podpisal sem pokop:
"Prah boste in pepel!"

To pač je siromakov rod,
Molče je zunaj stal,
In mirno čakal, da gospod
Prostora bi mu dal.

Odložil sem tedaj pepel,
V klečeče vrpl oko,
Za blagoslov sem roke vspel,
Ter kliknil sem krepko :

LE VSTANI, VBORNI MAROD MOJ
DO DANES V PRAH TEPTAN,
PEPELNI DAN NI DAN VEC TVOJ,
TVOJ JE VSTAJENJA DAN!

Simon Gregorčič

25. januar 1953.

"M I S L I"

Leto II. Stevilka 1.

Stran 7.

(Nadaljevanje s 6. strani)

Tak je bil Bog do poganov, koliko bolj dober je do svojih otrok, ki so njegova lastnina od začetka. V istem duhu kot Ninivljani, naj tudi katičani, če je vsaj še malo žive vere v njih, začnejo 40 dansi post.

VARNA POT

(Nadaljevanje s 1. strani)

Če se pa le preveč razmotri, pa sploh ni mogoče nikamor, se jezdec jo uporablja le, kadar jo res mora. Do stikrat vodijo taka pota preko privatnega ozemlja, kjer se pasejo ovce in goveda. Da ne bi prehajale iz enega pašnika na drugega, so ceste pregrajene in vsakokrat je treba ustawiti, odpreti leso in jo po prehodu ponovno zapreti. Zelo zanimiva pota, posebno če jih človek že malo pozna in ve, da pride kmalu do konca.

Na popelnico sredo duhovnik zazna muje čelo z blagoslovjenim peperom, da na ta način opomni vernike, da so prah in popel tor da naj začno post, katerega prvi dan je pepelnica sreda; spomni jih na post, ki bi ga naj začeli s ponižnim in na žrtvo pripravljenim duhom.

Včasih se sramujemo prisostvovati tem "starodavnim" običajem, kakor jih moderni svet imenuje. Vendar imajo v sebi isti pomen, isto silo in isti blagoslov kot nekdaj; če je lo v nas duh, ki se tega zaveda in je voljan slediti namenu obreda ki je ponižnost in pokora.

PKO.

Človeška pota so navadno vsa trda in naporna. Ljudje bolj in bolj uporabljajo surovo silo, da se prerivajo naprej. Pravijo, da mora človek rabiti komolce, da se prcrine naprej. Na ta način, ali kakor pravijo, četudi preko hrbotov drugih, priti v ospredje, ni samo obsodbe vredno, ampak je nečloveško. Ni čudno, da pride do kršitve družabnih predpisov in nesoglasja z drugimi. Prepiri in nasilja, če ne bo krvave glave, bi lahko primorjali prometnim nosrečam.

Pogled nazaj v leto, ki je pravkar minilo, nam pove, koliko je bilo zasnovenih načrtov stopiti na pot bližnjega v dosegu osebnega ugodja, v dosegu zadostitvi goli sebičnosti. Rekli smo: dobrota jo sirota in smo še mi delali tako kot drugi. Le zakaj naj bi bil jaz izjema, če pa vsi tako delajo. Pomagali smo večati nesoglasje med ljudmi in ostrincem, ki režejo vezi bratstva in dobre volje, smo še ostrili.

Pred nedavnim sem videl v nekem časopisu zamisel, kako priti do miru in bratstva med ljudmi. Pisatelj podaja sliko mesta, katerega glavna ulica nosi napis: mir in bratstvo, stranske ulice pa imajo napise kakor: dobra volja, priznanje, odpuščevanje, dobrota, pomoč bližnjemu, ljubezen, obzirnost. Mož ima prav. To so edina varna pota do sožitja med ljudmi.

Neki tovarnar je iskal Šoferja. Javili so se trije. Toda predno si je izbral moža, je vsem zastavil vprašanje: Če gre cesta ob 200 metrov globokem prepadu, bi si upal peljati po njej? Prvi je odgovoril, da prav gotovo, pačetudi bi bila cesta le za ped od prepada. Drugi je dejal, da si upa peljati še tedaj, ko so kolesa že na samem robu prepada, tretji pa je dejal, da bi peljal tako daleč stran od prepada, kolikor mu predpisujejo cestni predpisi, da ne bi motil nasproti prihajajočega prometa. Tovarnar si je izbral poslednjega, to pa za to, ker je videl, da mu je varnost potnikov, ki jih vozi prva, ne pa njegova osebna drznost in baharija,

Služba bližnjemu je še vedno rodila uspehe !!!

PKO.

Ker je splošna želja, da pričenemo z akcijo za postavitev Slovenskega doma, bo uredništvo MISLI pričelo z današnjim dnem sprejemati darove v ta namen. Če posljete denar na uredništvo, označite jasno, za kaj je prispevek namenjen: za list ali za dom. Vsi darovalci bodo najpozneje po 30 dneh po odposiljatvi denarja prejeli pisemo potrdilco o prispevanem znesku. Če se bo videlo, da ste vzeli zadevo dovolj resno in bomo imeli dovolj prisporvkov, bomo z delom pričeli, če pa ne, pa si uredništvo MISLI pridrži pravico vrniti denar darovalcem, oziroma ga dati njim na razpolago. Lepo in koristno pa bi bilo, če bi si lahko res postavili svoj dom s svojim odrom in svojo dvorano. "... Kamon na kamom - palaca ..."

25. januar 1953.

"M I S L I"

Leto II. Stevilka 1.

Stran 8.

THE CENTURIES SPEAK TO THE HOURS

..... By Thomas S. Kepler:

Bernard of Clairvaux (1091 - 1153): North west of Dijon, France, on a high hill sat a feudal castle, Fontaines-les-Dijon. Here in 1091 Bernard was born to parents of Burgundian nobility. One evening, when Bernard was 16, at a dinner his mother, Aleph, had given for a company of priests, she fell ill and died as the priests intoned a litany for her.

Bernard had been his mother's ideal. She had planned for the life of the cloister, but married instead. She hoped that one of her seven children might realize the monastic life she failed to achieve. She disciplined her children in prayer and renunciation of worldly pleasures; she resided with Bernard at Chatillon, where he went for his schooling. Bernard's attachment to his mother was deeply disrupted at her death. For years he recited daily penitential psalms for her; he had visions of her. One of these visions when he was 22 caused his self dedication to religion.

Bernard joined a monastery at Citeaux. Five of his brothers and many others soon joined this monastery. Bernard was active in their training. At 25, Bernard was sent from Citeaux with 12 men to start monastery at Clairvaux. Bernard was so successful in his leadership that 68 branches of Clairvaux were founded. The Cistercian order expanded Bernard's life to almost 500 monasteries.

The secret of Bernard's success was two-fold: He set up rigid requirements for monastic living. As a great athlete trains for his games, so the spiritual athlete trains for his Christian tasks. Barley bread and beech leaf salad composed the diet for Bernard's monks; hard labor with ax, rake, and sickle was their daily routine as they cleared the wilderness; spiritual meditation and the round of masses each day were required. In these austeries Bernard found great joy. He rejoiced in the feast of God's Spirit, as he fasted of worldly pleasures. He would rather pray than sleep. His monks shared his enthusiasm. Bernard was also a practical man. Arable land, drained swamps, wool trade, breeding of cattle, sheep, and poultry resulted from Bernard's monastic organization.

At the heart of Bernard's thinking and living was the "imitation of Christ" thru humility and love. He stressed the humanity of Christ at a time when speculative theologians were "losing" Jesus in their abstract arguments. Regarding the need of Christ-like humility, Bernard wrote: "It is not enough to be subject to God unless you are also subject to every human creature for God's sake; whet-

her to the abbot as ruler or the priors appointed to him... If you wish to be perfect, make advances to him that is less than you; defer to your inferior, bow to your junior..."

Humility is the mother of salvation."

.....
Slovenska družina iz Sydneja, ki ima eno leto starega otroka, isče poštano slovensko čeno za pomoč v gospodinjstvu za dobo dveh mesecov. Nastop začetkom februarja. Stanovanje in hrana ter plača po dogovoru. Za pojasnila se obrnite na ur dnistvo MISLI.
.....
Med mnogimi drugimi slovenskimi boguncji se je nasel v Avstraliji tudi MILAN VIŠNER.

Meseca januarja 1945 je odšel iz Ljubljane na Gorisko, po koncu vojne pa je bil odveden v jug. Četniško taborišče Eboli pri Neaplu. Od tu je bil pozneje transportiran z ostalimi četniki v Osnabruck v Zapadno Nemčijo. Iz Nemčije pa je emigriral v Avstralijo. Svoječasno je delal pri poštнем uradu in je imel slediči naslov: P.M.G. Line staff, NYNGAN, NSW Avstralija. Pisal sem mu na ta naslov, pa ni bilo odgovora.

Prosimo imenovanega, da bi slučajno bral t a oglas, da se nam noma doma javi. Prav tako napravimo osebe, ki ga poznajo in vedo za njegov naslov, da nam to sporoči. Isče ga njegov prijatelj iz USA.

KOTICEK NASHIHLALI

Vsa zelena je ledina
in zeleno vse je polje !
Kmet na njivi že od zore
orje, seje zlate volje.

Na poljane, na planine
pomlad rož je natrosila
in drevesa je v ponošne
bujne šopke premenila !

Pomlad sveta ! Sij v srce mi,
vanj si sejem zrna zlata -
naj vskale, se oplode mi,
bodi žetev mi bogata !

Cvetko Golar.

Dobri otroci niso v veselje samo
staršem, temveč vsem ljudem !!!

je štegetalo sladko ob misli na vrhani pehar. Skočil som z zapečka ter šel preiskovati omaro. Stala je potez v kotu in ni bila tesno prislonjena ob zid, tako da bi človek, če bi se napravil majhnega, zlezel za njo. Š težavo res, ali zlezel bi. Jaz pa sem bil droban, da sem komaj razločil svojo senco.

Sestra je ostala na zapečku in gledala s sklonjeno glavo in stisnjenci ustnicami, roke oprte ob kolena. "Zlezi zad", je svetovala tiho. "Napravi se majhnega in se splazi hrbtoma!" Tako sem storil in bil sem v temi. Spreletel me je občutek, da sem strahotno sam. "Potrpi malo, da spregledas," je svetovala dalje. Ali se predno se mi je oko privadilo mraku, je šepnila strahoma: "Beži!"

V trenutku sem stal mrzel in trepetajoč sredi izbe. Nekdo jo hodil s težkimi koraki po veži. Nazadnje je zakašljal ter šel. "Zdaj pa naredi brž, kar mislis. Zdaj je že vseeno. Zlezi zad. Tam na oni strani, kjer je pehar, je žebelj odnchal. Potegni ga ven, pa odsloni desko!"

Odslonil sem desko, otipal pehar, zgrabil post hrušk ter jih stlačil v žep; nato še eno, še drugo, tako da sem imel oba žopa polna. Ko sem spet prislonil desko ter se izvил izza omara, sem bil zasopel in poten. Sla sva s sestro za hišo, legla v travo kraj plota ter jedla. Ali nisva se pogledala ves čas in tudi smojala se nisva. Tako sva se gostila dan za dnem, pod večer, ko jo bila mati pri sosedi, oče pa v krčmi. Občutek grha se je bil skoro popolnoma izgubil. Že sva se smojala ter govorila nebrzdano o svojem skritem početju.

Nekoc, v nedeljo po veliki maši je mati odklenila omaro ter se čudoma zčudila. "Sama ne bom, kaj bi to bilo! Saj jo bil vrhan pehar, da so doli drčale, zdaj pa je že kar do roba usahnil! Misli jih pač ne jedo, saj ni nobena obglodana!"

Držala je pehar z obema rokama ter se ozrla po nas vseh. Drugi so strmeli z velikimi očmi in odprtimi ustimi, sestra Lina je gledala v tla in podrsovala z nego, meni je šel mraz od lica do nog in spot nazaj. Zdolo so mi je da se izba maje in da je mati zelo volika.

"KDOR JE STORIL? POVEJ SAM!"

Molečali smo. Vse nas je bilo strah. Izpregovorila je samo Lina: "Ta je bil..

Mati me ni udarila, tudi ni rekla žale besede.... Sedla jo na klop, skrila obraz v dlani ter zajokala, da so teklo solze izza belih prstov...

Sestra Lina je natihoma smuknila iz sobe...

Nagrado božične križanke prejme

CIRIL TINTA.

Ivan Cankar

Suhé hruške

Mati je imela vrhan pehar suhih hrušk. Ali tisti pehar, posoda vseh sladkosti je bil zaklenjen v ogromni omari. Če se spominjam nanjo, se mi zdi večja od marsikatere srednje visoke hiše.

Sama sva bila v izbi s sestro Lino. Po gledala me je z zamišljenimi očmi in je rekla: "Ko bi zdajle imela tisti pehar." "Ko bi ga", sem vzduhnil.

"Zakaj bi ga pač ne imela", je rekla tise kakor tja vendan. "Saj je omara zaklenjena, mati pa imajo kljuc!" Pomislila jo...

"Pa vendar bi ga lahko imela, tudi brez ključa!" Spreletelo me je čudno kakor strah pred grehom. Hkrati pa me je štegetalo sladko ob misli na vrhani pehar. Skočil som z zapečka ter šel preiskovati omaro. Stala je potez v kotu in ni bila tesno prislonjena ob zid, tako da bi človek, če bi se napravil majhnega, zlezel za njo. Š težavo res, ali zlezel bi. Jaz pa sem bil droban, da sem komaj razločil svojo senco.

Sestra je ostala na zapečku in gledala s sklonjeno glavo in stisnjenci ustnicami, roke oprte ob kolena. "Zlezi zad", je svetovala tiho. "Napravi se majhnega in se splazi hrbtoma!" Tako sem storil in bil sem v temi. Spreletel me je občutek, da sem strahotno sam. "Potrpi malo, da spregledas," je svetovala dalje. Ali se predno se mi je oko privadilo mraku, je šepnila strahoma: "Beži!"

V trenutku sem stal mrzel in trepetajoč sredi izbe. Nekdo jo hodil s težkimi koraki po veži. Nazadnje je zakašljal ter šel. "Zdaj pa naredi brž, kar mislis. Zdaj je že vseeno. Zlezi zad. Tam na oni strani, kjer je pehar, je žebelj odnchal. Potegni ga ven, pa odsloni desko!"

Odslonil sem desko, otipal pehar, zgrabil post hrušk ter jih stlačil v žep; nato še eno, še drugo, tako da sem imel oba žopa polna. Ko sem spet prislonil desko ter se izvilen izza omara, sem bil zasopel in poten. Sla sva s sestro za hišo, legla v travo kraj plota ter jedla. Ali nisva se pogledala ves čas in tudi smojala se nisva. Tako sva se gostila dan za dnem, pod večer, ko jo bila mati pri sosedi, oče pa v krčmi. Občutek grha se je bil skoro popolnoma izgubil. Že sva se smojala ter govorila nebrzdano o svojem skritem početju.

Nekoc, v nedeljo po veliki maši je mati odklenila omaro ter se čudoma zčudila. "Sama ne bom, kaj bi to bilo! Saj jo bil vrhan pehar, da so doli drčale, zdaj pa je že kar do roba usahnil! Misli jih pač ne jedo, saj ni nobena obglodana!"

Držala je pehar z obema rokama ter se ozrla po nas vseh. Drugi so strmeli z velikimi očmi in odprtimi ustimi, sestra Lina je gledala v tla in podrsovala z nego, meni je šel mraz od lica do nog in spot nazaj. Zdolo so mi je da se izba maje in da je mati zelo volika.

"KDOR JE STORIL? POVEJ SAM!"

Molečali smo. Vse nas je bilo strah. Izpregovorila je samo Lina: "Ta je bil..

Mati me ni udarila, tudi ni rekla žale besede.... Sedla jo na klop, skrila obraz v dlani ter zajokala, da so teklo solze izza belih prstov...

Sestra Lina je natihoma smuknila iz sobe...

Nagrado božične križanke prejme

CIRIL TINTA.

Ivan Cankar

IZ PISEMSKEGA NABIRALNIKA :::::: uprava našega lista.

::::::::::::::::::::

WAGGA WAGGA - NSW. Z velikim veseljem

MELBOURNE - VIC. Pred prazniki nasprejmem vsako stevilko MISLI. Seveda je obiskal potujoti duhovnik preč.g. tudi vsako z veseljem in zanimanjem pater KLAVIDIJ OKORN ter nas zbral preberem. Zanima me kako žive moji so krog sebe pri treh svetih mašah, ki rijaki širom Avstralije. Nimam sicer jih je daroval v cerkvi St. Carthage. pisateljskega daru, pa se bom potrudil, da vam v bližnji bodočnosti o-mestij so se vseh treh maš udeležili pismem svoje življenje in razmere v v hvale vrednem stevilu. Posebno na katerih sem se znašel v tujini.

-----

sveti večer, ko je pater Klavdij bral sv. mašo polnočnico, so se naši rojaki zelo dobro odrezali. Tokrat je bilo stevilo udeležencev večje, kot bi marsikdo prisakoval. Zelo razvesela je bila ugotovitev, da Slovenci v velikem mestu še niso pozabili slovenskega božiča.

Prečastiti pater Okorn je imel pred pričetkom in po zaključku vsake svete maše kratek razgovor z udeleženci, čeprav mu je bil čas izredno skoro odmorjen.

Patru Klavdiju se lepo zahvaljujemo za njegov obisk in ravno tako tudi za jedrnate in vspodbujajoče pridige, ki so marsikateremu segle do srca. Upamo, da potujotega duhovnika spet kmalu vidimo.

BUENOS AIRES Po praznikih smo prejeli iz Argentine od Družabne pravde naslednji dopis:

Ob bližajočih se božičnih praznikih, ki nas spominjajo, da se je Bog-Beseda učenec, da bi se kot takemu, ljudje približali z večjim zaupanjem. Vam odbor organizacije DRUŽABNA PRAVDA, kakor tudi uredništvo istoimenskega lista želita vesel in blagosloviljen Božič. Prosili bomo učlovečeno Ljubezen, naj našo medsebojno ljubezen še bolj poživi, katera bo zagotovila uspehe v prizadevanju za blagorname slovenske skupnosti. Kot doslej, naj Vam Bog tudi v Novem letu 1953 obilno blagoslavljja vaše napore.

Bog, stan in narod !
Lojze Erjavec, predsednik
Dr. Ivan Ahčin, podpredsednik
France Pleško, urednik
Stane Hrovat, tajnik.

COOMA - NSW. Imam nekaj slovenskih knjig, ki sem jih pripravljen posodi ti prijateljem slovenske literature. Janko Kersnik : Zbrano delo
Ksaver Meško : Naše življenje - Na Poljani
Josip Jurčič : Jurij Kozjak
Franc S. Finžgar : Njiva
Razen tega imam nekaj slovenskih večernic (Nad stevilko 81) in nekaj knjig Slovenčeve knjižnice. Posojilo navedenih knjig posreduje

-----
Nekateri žele, da bi pisma priobčevali s polnim imenom piscev, ker menijo, da bi se tako lažje našli prijatelji in znanci. Urednik žal ne more priobčevati imen piscev brez njihove privolitve, zato vas prosi, da vsakdo, ki želi, da se njegovo polno ime objavi, to posebej pristavi v pismu.

PERT - WA. Tukaj na zapadu še kar nekam živimo, čeprav nam manjka osebe, ki bi nam tu in tam pomagala. Poročeni rojaki žive največ od vere v lepšo bodočnost, zato si tudi pridno postavljajo svoje domove. Seveda to ne gre kar že noč, a s trdnjo voljo se le doseže. Nam samcem vsega tega manjka. Živimo brez pravega cilja, kar nekam tja v en dan. MISLI so nam postale tako drage, da bi jih ne mogli pogrešiti več. Vsi jih z veseljem čitamo in prav težko prisakujemo novih stevilk. Vsem Slovencem srečno leto 1953.

HAIG - WA. Za posiljanje lista se vam najlepše zahvaljujem. Upam, da mi ga boste tudi v tem letu redno posiljali. Z mano so pri delu še štirje Slovenci in se medseboj prav lepo razumemo. Najlepše urice preživljamo, kadar pridejo MISLI in, imamo za kratek čas nekaj lepega slovenskega branja.

PENRITH - NSW. Velika hvala za božično stevilko MISLI. To pa je bilo nekaj za nas! Stevilka je bila bogato opremljena in vsebinsko izredno lepo sestavljena. Med čitanjem so se mi oči večkrat ovlažile, ko so mi misli ušle v mladostna leta sredi naše prelepe Slovenije.

ST. MARYS - NSW. Izgleda, da je hostel še najprimernejši za naše polnočnice. Lansko smo imeli v Villawoodu, letos pa v St. Marys-u. Zbralo se nas je prav lepo stevilo, četudi so slabe zvezze, posebno pa še ob praznikih. Najprej smo se zbrali v prijazni dvorani, te jo lahko tako imenujem in se malo porazgovorili (seveda smo ga po do-

25. januar 1953.

"M I S L I "

Leto II. Številka 1.

Stran 11.

mači navadi tudi malo srknili) in zapeli nekaj naših domačih. Ob enajstih smo šli v cerkev, da smo slišali slovenske pete litanije. Flosē nam je preskrbel g. urednik pater Beno, naredili so jih pa v Ameriki. So izredno lepe in se jih lahko naroti. Za polnočnico, ki jo je daroval preč. g. pater Beno Korbic je bila cerkev nabito polna. Po polnoti nici smo se ponovno sesli, vostili drug drugemu praznike, še malo posebili in odšli domov. Kar lažje nam je bilo, ko nas je bilo več skupaj.

NAUGWARRY - SA Posiljam vam skromen prispevek za list. Če bi ga bilo mogoče tiskati, sem vam pripravljen poslati tudi £5 ali pa še več.

TRAFALGAR - VIC Prav lepo se vam zahvaljujem za list. Dobivam ga redno vsak mesec enkrat, prečitam pa tudi po desetkrat. Mi zelo ugaja. Tu je naša družina sama in ni Slovencev v bližini. Če Bog da, se bomo preselili kam drugam, da nas bo več im da bomo imeli tudi svojega duhovnika.

RYANS CREEK - VIC Iskrena vam hvala za poslane MISLI. Postal sem nad vse srečen, ko sem pridel prejemati slovenski list. Res same lepe članke imate v listu. Ko sem jih pridel čitali, nisem nehal prej, da sem vse prečital. Pa kaj jih ne bi, saj so vendar pisano v materinem jeziku.

BONEGILLA - VIC Pred kratkim so mi prišle v roke MISLI. Sicer je to le mala iskra, pa ima veliko topote. Zelo bi vedeti za vse naše ljudi in si z njimi dopisovati.

GRETA - NSW Misli redno prejemam in vam želim obilo uspeha z njimi. Če sem predaleč, sicer bi vam rad pomagal pri pisanju naslovov ali kakem drugem delu.

PARRAMATTA - NSW Kako peče to domotožje. Vso obilico avstralske mize bi dal za kepo smega, za cinglanje kragulečkov ter za vonj osmojenega smrekovega drevesa.

WATERFOLL - NSW Prisrēna vam hvala za poslani list. Zelo mi je všeč. Najraje ga imam zato, ker ste v njem bolj objektivni kakor pa naši argentinski novinarji.

MERRIBYRNONG - VIC Postal bi rad stalni naročnik MISLI, da bi si z njimi izpopolnjeval in ohranjal svoj materini jezik, katerega ne smem nikdar pozabiti. Sicer smo majhen narod, a naš jezik ni nič manj vreden kot jeziki drugih narodov.

BENALLA - Zahvaljujem se vam za MISLI, katere rodno prejema in z veseljem citam. V zadnji številki pogrešam vesti iz domovine. Kot vidim iz lista, smo Slovenci "okupirali" že kar vso Avstralijo. Izražam vam veliko spoštovanje za vaše naporno delo, ker je pač resnica, da te gre naš človek "s trebuhom za kruhom" tudi samo na to misli in za kaj drugega nima časa.

ADELAIDE - SA Pri nas ni nič kaj posebnih novic. Fantje smo bolj kot izgubljene ovce. Vsak le bolj samotar in se huduje, ker ne more najti življenske družice - Slovenke namreč.

DUNOON NSW. Delam v bushu. Cistimo poljane za nasad banan. Delo ni tako težko, je pa precej tečno. Vsak veter sem opraskan, kot da bi se z mačkami tepel. Z mano delata so dva druga Slovence in smo zelo dobri prijatelji.

BONEGILLA - VIC Božične praznike smo kar dobro praznovali, tako da nismo mnogo pogrešali tistega božičnega razpoloženja, ki bi nam drugače tako zelo primanjkovalo.

23. decembra se je tukajšna slovenska pevska skupina udeležila javne božičnice v mestu Albury (X-mas songs by candle light) kjer smo uspešno zapeli tri pesmi in sicer : latinski Adeste Fodeles, angleško Hymn of the Holy Child ter slovensko Pastirji k Jezusu. Proti koncu so ugasnili luči in možica je pričigala sveče, ki so brlele dalečнакrog po mestnem stadionu. Pri tem so vsi navzoči prepevali različne božične napeve, ki smo jih zaključili z našo : sveta noč, blažena noč, ki smo jo peli na tribuni v spremstvu mestnega orkestra.

Tudi božičnica v Bonegilli je bila lepa. Hrvatje so izdelali prelepé velike jaslice, dočim smo Slovenci s petjem skrbeli za božično razpoloženje. V znak zahvale smo bili nato dvakrat gostje tukajšnje duhovščine in smo z njimi preživeli nekaj prav lepih ur. Praznike smo izpolnili z medsebojnim obiskovanjem.

:::::::::::::::::::
OBVESTILA :

Osebam, ki prejemajo iz Amerike list AVE MARIJA sporocamo, da je poverjenik lista za Avstralijo preč. g. pater Rudolf Pivko. Njegov naslov je isti kot naslov našega urednika. Celotna naročnina AVE MARIJA lista je £1-10-0..

25. januar 1953.

"M I S L I"

Leto II. Stevilka 1.

Stran 12.

Isto velja tudi za mesecnik DUHOVNO ZIVLJENJE, ki ga izdajajo v Argenti ni. Cena temu pa je £3.

V zalogi je še nekaj slovenskih molitvenikov. Pohitite z naročilom:

MOLIMO ..... £ 1-0-0

VEČNO ZIVLJENJE... £ 1-0-0

KAM GRES (mali format - belo vezan) 10/-

K zgoraj navedenim cenam je treba pridati stroške za poštino. Molitvenike lahko naročite pri uredniku lista MISLI.

.....

MOHORJEVE KNIGE : KOLEDAR, DESETI BRAT, ZIVLJENJEPIS MARIJE GORETTI in EVANGELIJ PO MATEJU. Razen tega so na razpolago še : MALI MISAL (£1) NADŠKOF JEGLIC (£2) (Za ude Mohorjeve družbe je poslednja navedena knjiga 10/- cenejsa).

Vsi oni, ki so Mohorjeve knjige naročili, jih bodo kmalu prejeli. Če bi jih še kdo želel, naj nam čimprej sporoči, ker jih moramo naročiti iz Celovca. Dodatne knjige je treba posebej naročiti. Knjigo : Nadškof Jeglic smo že prejeli in jo lahko takoj dobite. Naročila sprejema urednik MISLI.

.....

Iz Argentine so odposlali KOLEDAR - ZBORNIK Svobodne Slovenije in bo kmalu tu. Kdor ga želi naročiti, naj to sporoči uredniku MISLI in mu poslje £1-10-0.

.....
Posiljanje denarja po posti :

Gres na posto in kupis Money order (nakaznica). Ko kupis Money order, ti da uradnik poseben listič papirja. Ta papir je treba poslati osebi, kateri je denar namenjen.

Ta listič papirja ni potrdilo za tvoj denar, ampak obvestilo osebi, ki si ji poslal denar in obenem njen pooblastilo, da more po tebi poslani denar dvigniti. Oseba namreč, ki si ji denar poslal, ne more dvigniti denarja, dokler ne pokaže tega obvestila.

Če bi rad plačal s čekom, potem izpolni ček z vsoto, ki jo želiš platiti in ga poslji ali daj osebi, kateri je denar namenjen. Če vtaknes ček v svoj žep, denarja ni mogoče dvigniti.

Kadar kupis Postal note, da bi plačal svoj dolg, poslji Postal note osebi, kateri želiš poslati denar. Če vtaknes postal note v žep, pristojna oseba ne more prejeti tvojega denarja.

Zato : kadar kupis Money order ali Postal note, poslji prejeti Money order ali Postal note osebi, kateri

želiš poslati denar. Priporočljivo je, da si za vsak slučaj izpiše številko Money Orderja, kakor tudi Postal note. S Postal note je denar lažje dvigniti kot z Money orderjem, zato jih je priporočljivo posiljati priporočeno, posebno če je pomembna vsota. Uporabljam Postal Note le za male zneske, sicer pa ček ali Money order.

IZ POPOTNE TORBE:

*****
V cerkvi Mary Immaculata, Waverley, sta se poročila IVAN KENDA IN ANGELA RUSTJA. Poroka je bila 13.dec.1952. Bilo srečno !

V St. Mary's Cathedral (Sydney), sta se 20. dec. 1952 poročila FRANC PODOBNIK in OLGA BLAZIC Mlademu paru želimo obilo sreča.

Dne 27.dec.1952 sta se v cerkvi Sv. Franciška poročila MILAN FRETZE in STEFKA MERLAK.

Oženil se je 27. dec. 1952 v Sacred Heart Church, Hindmarsh (Adelaide) STEFAN KRESLIN doma iz Črenšovcev. Za ženo si je izbral PAVLO SKRLNJAR. Bilo srečno.

Carmanovi v Qld. so povetali svojo družino. Rodila se jim je hčerka.

V družini Franc Kolosa in Marije roj. Krebel se je 19.10.52 rodil sinček. Pri krstu so mu dali ime Franc.

V Blacktownu (NSW) so na Božič krstili sina, ki se je rodil družini Filipič.

Družini oceta Ivan Gregoric in matere Doris Elisabeth Francis se je 22.8.52 rodil sin. Krstili so ga na božič v Sacred Heart Church -Kew -Vic. Ime so mu dali Erik - Ivan. Za botra sta bila Analija in Franc Urdih.

V cerkvi Queen of Angels v Thebarton (S.A.) so krstili sina družine očeta Franc Klun in mati Mihaela Petek. Dali so mu ime Jožef - Stefan. Botrovala sta Stefanija Rojc in Jožef Mravljak.

V Adelaide so krstili TONČKA, sina Franca Zupančič in Antonije roj. Zakelj. Za botra je bil Franc Urbanc.

V družini Adolfa Cencič in Leonarde roj. Cencič se je 21.9.52. rodil sin, ki so ga krstili na ime MILAN.

-----
16. decembra 1952 je umrla 70 let stara Alba Komac. Naj počiva v miru !